

Pinsedag d. 9. juni 2019

Salmer:

290: I al sin glans nu stråler solen

29: Spænd over os dit himmelsejl

287: Kraften fra det høje

284: Fra Himlen Herrens Ånd nedfor

208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte

291: Du, som går ud fra den levende Gud

Prædikentekst: Johannesevangeliet 14,22-31

Judas, ikke Iskariot, sagde til Jesus: »Herre, hvordan kan det være, at du vil give dig til kende for os, men ikke for verden?« Jesus svarede ham: »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, der ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord. Og det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig. Sådan har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer. Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer. Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst! I har hørt, at jeg har sagt til jer: Jeg går bort, og jeg kommer til jer. Hvis I elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg går til Faderen, for Faderen er større end jeg. Nu har jeg sagt det til jer, før det sker, for at I skal tro, når det sker. Jeg skal ikke tale meget med jer mere, for verdens fyrste kommer; og mig kan han intet gøre, men det sker, for at verden skal forstå, at jeg elsker Faderen og gør sådan, som Faderen har påbudt mig. Rejs jer, lad os gå herfra!«

Det er pinsedag. Vi fejrer, at Guds ånd, Helligånden, blev sendt til disciplene, til kirken, til os. Hvad er han for en, den Helligånd? Hvad gør han?

Det er med Helligånden, som det generelt er med Gud. Vi skal ikke først bevæge os et eller andet sted hen for at kunne møde Gud. Blive gode nok. Slippe af med alle dårlige vaner. Gå mange 100 km's pilgrimsvandring. Bede tre bønner hver dag. Nej, Gud møder os lige der, hvor vi er. Det er

vigtigt at gentage tit, for selv erfarne kristne glemmer det. Gud møder os der, hvor vi er, og ligesom vi er. Det er sandt og befriende. Og samtidig er alt ikke sagt med det. Gud ønsker at bevæge os. Han ønsker ikke at lade os blive, hvor vi er. Gud ser os ikke bare, siger fint nok, og så smutter han igen. Nej, han ønsker at have noget med os at gøre over en længere periode. Han ønsker at virke i vores liv, han ønsker at se forandring. Bevægelse.

Den forandring og den bevægelse i vores liv sker netop ved Guds Ånd. Helligånden. Helligånden er Guds bevæger og Guds forandrer i verden, i kirken, i os alle.

Hvad er det så, han ønsker at forandre? Hvor er det, han ønsker at bevæge os fra og til?

Tre bevægelser. Først fra forvirring til forståelse. Jeg ved egentlig ikke, om man er mest forvirret, når man er ung eller gammel. Når man er ung og flytter hjemmefra og skal finde sine egne ben i verden, så er alt til forhandling. Det, man fik med hjemmefra, de værdier, de traditioner, den tro, det skal nu undersøges. Kan de bære, kan de finde deres naturlige plads i ens voksenliv? Samtidig møder man som ung påvirkning fra utrolig mange sider. Mange vil have en til at gøre bestemte ting, købe bestemte ting, leve på bestemte måder. Det kan man blive lidt forvirret i hovedet af.

Men man kan også være forvirret, når man når op i årene. I første omgang, hvis hukommelsen og overblikket begynder at svigte. Men også fordi man ikke altid kan rumme verdens forandringer. Bare på de 40 år jeg har levet, har verden forandret sig rigtig meget. Jeg tør kun gætte på, hvor meget den har forandret sig på 70 eller 80 år, og hvilke følelser, det sætter i sindet. Alt det, man tog for givet for få årtier siden, det er til forhandling i dag. Samfundet er på mange måder i opbrud, og det kan både være fristende at gå helt ind for at få de gamle dage tilbage, eller at overgive sig fuldstændigt til forandringerne. Skære rødderne helt over til fortiden.

Følelsen af forvirring er ikke ny. I beretningen om Babelstårnet fra Det Gamle Testamente blev der sprogforvirring. Mennesket ville bygge et tårn op til Gud for at gøre sig lige så gode og dygtige som Gud. Det kunne Gud selvfølgelig ikke have, og han forvirrede menneskene. Han gav dem forskellige sprog, så de ikke kunne forstå hinanden og ikke arbejde så godt sammen mere. De måtte opgive deres tårnprojekt.

Pinsedag trænger Gud igennem forvirringen. Han overvinder den. Der er mange forskellige mennesker af forskellige nationaliteter samlet pinsedag i Jerusalem for 2000 år siden. De taler

forskellige sprog. De forstår ikke alle sammen hinanden. Da Helligånden bliver sendt til disciplene er indtrykket godt nok i første omgang forvirrende. Hvad er det, der sker? Der er en høj lyd, der kommer et vindpust fra himlen, og der viser sig ild på disciplenes hoveder. Folk diskuterer, om de mon har drukket lidt for meget vin.

Disciplene begynder at tale. Sikkert om Jesus og om, hvordan Gud oprejste ham fra de døde påskemorgen. Og det mærkelige er, at alle forstår dem. Guds Ånd giver disciplene evner til at tale et sprog hver, vel at mærke et sprog, de ikke kendte i forvejen. For disciplene var ikke sprogeksperter. De var normale arbejdende mennesker; fiskere, håndværkere.

Guds ånd overvinder forvirringen. Guds ånd leder til forståelse. Som Jesus siger det: Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer.

Hvis vi føler os forvirrede, så giver pinsedag os håb. Håb om, at Guds ånd kan lede os ind i forståelse. Håb om, at Guds ånd vil inspirere os til at træffe de rette valg i livet, når vi er unge, og når vi er oppe i årene. Håb om, at Guds ånd vil pege så tydeligt og stærkt på Kristus, at vi ser, at han står fast, at hans kærlighed varer ved, om så alt andet bliver utydeligt og forvirrende.

Guds ånds første bevægelse i os er altså fra forvirring til forståelse.

Den anden bevægelse, som Ånden vil gøre i os, er fra frygt til mod.

Frygter du noget? Det er forskelligt, hvad vi frygter. Nogle af os frygter døden. Nogle af os frygter ikke at slå til. Nogle af os frygter fremtiden. Nogle af os frygter, at vores relationer går i stykker. Nogle af os frygter andre mennesker.

Disciplene tilhørte den sidste kategori. De svigtede alle Jesus, da han blev korsfæstet. De havde ellers lovet, at de ville blive hos ham til det sidste. Men de forlod ham alle som en. De frygtede at dø samme død som ham. Jesus havde ellers sagt til dem, at deres hjerte ikke skulle forfærdes, at de ikke måtte være modløse. Men de var forfærdede. Bange. Frygtsomme. Modløse. En sølle samling disciple. Efter hans død og opstandelse holdt de sig selv og indendørs af frygt for forfølgelse.

De mødte den opstandne Jesus nogle gange, inden han vendte tilbage til Gud Kristi himmelfartsdag. Det har nok opmuntret dem, men frygten har stadig siddet i dem.

Pinsedag mødte Guds ånd dem lige, hvor de var. Han mødte dem i huset, hvor de sad. Han mødte dem i den frygt, de sad fast i og som fyldte meget i dem. Guds Ånd kom til dem, fyldte dem, og de begyndte at forkynde om Jesus på forskellige sprog. Jeg forestiller mig, at de må have gået hen til hver sit vindue eller op på taget, vendt sig i hver sin retning og begyndt højlydt på hver sit sprog at tale om Jesus. Væk var menneskefrygten. Væk var tankerne om, hvad andre mon tænkte om dem. Sikken forvandling.

Man godt blive lidt misundelig. Tænke, om det samme mon kan ske i vores liv? Kan vi få mod til at gå igennem det, vi frygter?

Svaret må være et klart ja. Guds ånd virker stadig i verden. Helligånden virker stadig i sin kirke. Han er stadig den store modgiver, ham, som fortrænger frygt og møder os lige der, hvor vi er. Han vil sætte os i bevægelse, selvom vi er bange og ikke har mod til at se, hvordan det hele skal ende, eller nogensinde skal gå godt.

Den tredje bevægelse, som Helligånden vil sætte i gang er fra uro til fred. Jesus sagde: Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver.

Jesus ønsker at give os fred, og det gør han gennem sin Helligånd. Hvad mener han med, at han ikke giver som verden giver? Hvordan er Helligåndens fred anderledes? Det handler nok om dybden af freden. Når vi i hverdagen taler om fred, tænker vi ofte fred som fravær af konflikt. Hvis der ingen krig er i verden, hvis der ingen konflikter er i vores relationer, så er der fred.

Jesus taler om en dybere fred. Fred i hjertet. Fred til det urolige hjerte. Han peger ikke her kun på den uro, vi kan føle i kroppen, når vi har siddet stille for længe og trænger til at bevæge os. Nej, Jesus taler om den dybe uro. Den, vi mærker i maven, i brystet, i hjertet. Den, som rumsterer rundt derinde og gør os urolige. Måske kan man slet ikke se det på os. Vi ser ud til at have det godt. Vi lever fine liv, i hvert fald på overfladen. Men inden i kan der være fyldt med uro. Nogle gange lader vi som ingenting og lader den rumstere. Andre gange prøver vi at overdøve den. Skruer lidt mere op for musikken eller fjernsynet. Tager et par øl mere. Involverer os i lidt flere ting. Prøver at løbe den væk eller meditere den væk med mindfulness eller yoga.

Gud ønsker at give os fred, og han vil give os den gennem troen. For det, som Helligånden gør peger altid på Gud. Så freden kommer gennem troen på, at Gud er vores Far. At Jesus Kristus er vores frelser og ven. Og at Helligånden er Guds evige, levende nærvær hos os, som bevæger os, også her i 2019.

Den fred, som Gud har at give, er en fred, som kan få uroen i hjertet til at lægge sig. Helt dernede i de dybe lag, der arbejder Helligånden, Guds ånd. Han virker i de allerinderste lag og gør sit for at helbrede de sår, som livet har givet os. De sår, som gør hjertet uroligt. De sår, som gør os rastløse og usikre. Eller måske bærer vi dybt nede på skyld eller skam, som vi ikke har lyst til at lukke andre mennesker ind i. Også der kan Guds ånd komme til og give os tilgivelse og fred, hvis vi lader ham gøre det.

Hvordan føles den fred? Nogle mennesker taler om at erfare en dyb fred i hjertet, som gør at alt andet bliver mindre vigtigt. Jeg må sige, at det ikke er noget, jeg har oplevet på den måde. Jeg mærker stadig uro indimellem og savner den dybe fred; jeg længes efter den. Og måske er en vigtig pointe her, at det med at få fred i hjertet, det ikke er noget, der nødvendigvis sker på et sekund. Guds ånd arbejder med os livet igennem. Vi bliver aldrig helt perfekte eller fredsfyldte hele vores liv. Vi er i stadig forandring og bevægelse, så længe vi lever.

Det var nogle billeder på, hvad pinsen betyder, hvad Helligånden, Guds ånd, gør i vores liv. At han bevæger os fra forvirring til forståelse, fra frygt til mod og fra uro til fred.

Et spørgsmål melder sig: Er det virkelig ikke muligt at få forståelse, mod og fred på andre måder end gennem Guds ånd? Det er et godt spørgsmål. Jeg tror, vi kan blive bevæget mod forståelse, mod og fred på andre måder end direkte af Guds ånd.

Og dog. Hvem kender de dybeste lag i verden? Hvem kender, hvordan Ånden virker? Hvordan han blæser? Pinsedag er en opfordring til, at vi lader os puste på af Gud, at vi lader os fylde af Helligånden, at vi lader os bevæge af Guds ånd. At vi stiller vores forvirring, vores frygt, vores uro til rådighed for Gud, beder ham om at gribe ind, og skabe forståelse, mod og fred i os.

Glædelig pinse!